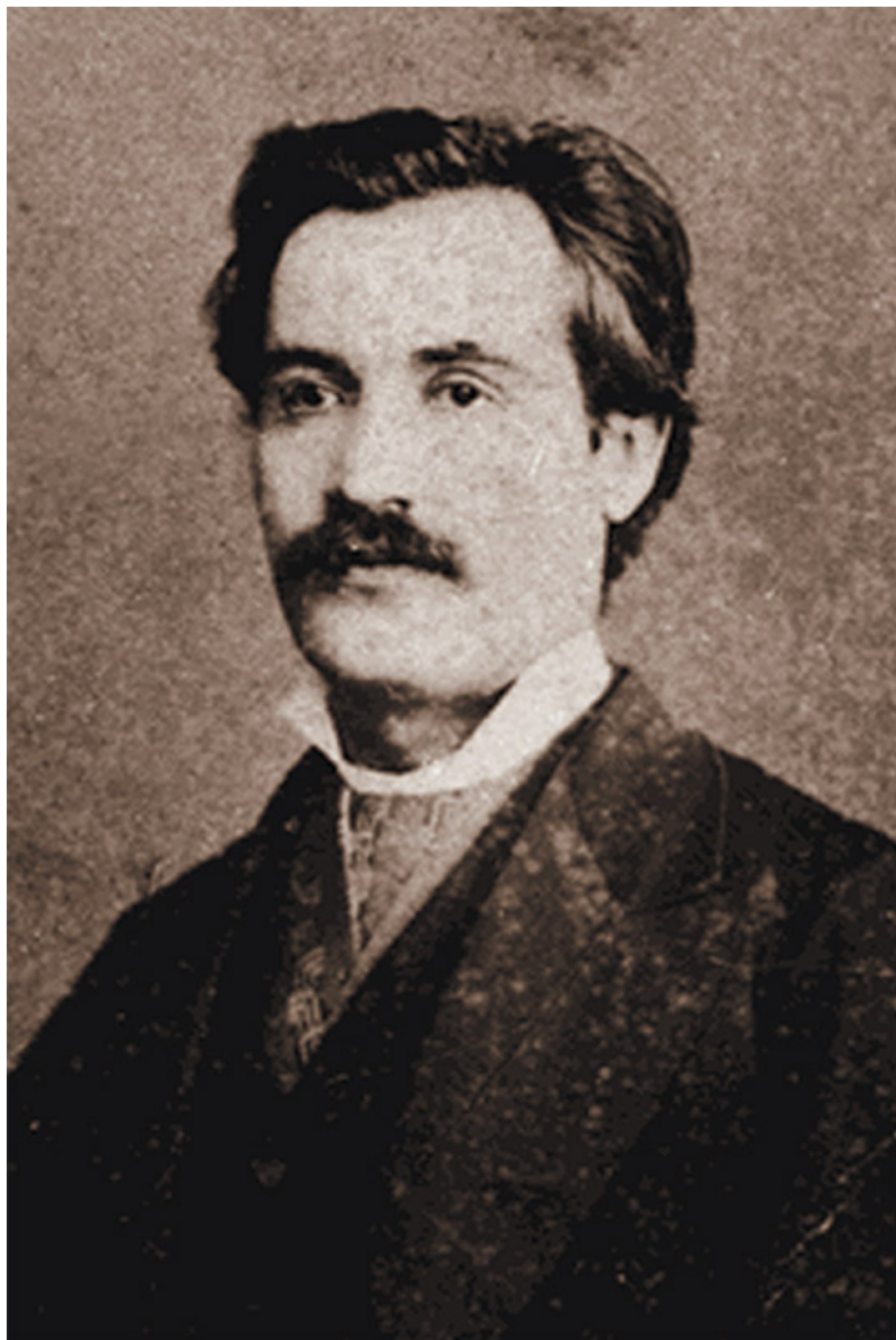

**[„«LUPTĂTORUL» DIN FOCȘANI
CONTINUĂ...”] – de Mihai
Eminescu [20 august 1882]**

„Luptătorul” din Focșani continuă a ne da tabloul stării economice a țării, descoperind vânzări silnice de obiecte scutite de lege pentru plata dărilor. Ziarul comunică de astă dată două publicațiuni de vânzare ale perceptoarelor din comunele Bonțești – cârligele și Măicânești, jud. R. Sărat:

Obiectele sechestrate locuitorilor din Bonțești sunt: 600 scânduri de câte 16 palme una lungimea; 10 dulapi; una scurteică femeiască de atlas de lână gri, blănită cu blană neagră și vulpe; două așternuturi, unul verde și altul conabiu; 198 vedre vin alb, recolta anului curent; 14 oi; rodul de la 98 pogoane vie; precum și, de la 22 „pogoane porumb”, recolta anului 1882; 2 iepe; 3 cai; o jumătate pogon fâneață, livadă; 100 doage; un rămător; 1 zăbun; 1 ferăstrău cu coardă; arendarea pre doi ani a două pogoane vie; un junc; 18 bucăți lemne de construcție de case; 10 căzi; 1 curătoare; 1 butie; 1 mânzată; 1 boloboc; 1 oglindă de perete. Licitația s-a ținut în ziua de la 24-26 iulie expirat, 1882. Iscălit p. agent Zoicărescu (originalul se află la redacțiunea „Luptătorului”).

La comuna Măicânești s-au sechestrat: 6 oi; 1 gonitor; 3 iepe; 90 coți velințe; 2 vaci; 1 pereche foi; 23 coți așternut; 3 țoale de car; 1 așternut; 20 banițe porumb; 2 cai și 3 butoae. Vânzarea acestor obiecte va avea loc de la 15-25 august. Agent Ionescu – No. 139.

Așternut, haine, instrumente de muncă, recoltă – totul i se vinde țăranului pentru a hrăni nesățiosul buget. Și în același timp în care vie, vite, grădini, animale de muncă, vasele pentru fabricarea vinului, c-un cuvânt tot ce susține viața țăranului de pe-o zi pe alta se vinde la mezat pentru neplată de dări, în momentul în care starea poporului nostru e mai rea decum a fost vrodată și puterea lui impozabilă istovită după probele de mai sus, ilustrul Carada e trimis la Berlin ca să contracteze o nouă datorie publică de 134 de milioane. Pentru ce? Pentru a construi nouă drumuri de fier, pentru a transporta un grâu ce nu se vinde, o producțiune brută care nu

mai află cumpărători.

„Românul” însuși constată în numărul său de azi că nimic din banii realizați cu toba pe așternuturi, zăbune, ferestraie nu se restituie sub nici un chip contribuabilului muncitor.

Debitanții de tutun în loc de-a fi români, după cum prescrie legea, sunt, sub ochii directorului, în capitală chiar, străini. Dispoziția legii nu e respectată nici de stat, care administrează el însuși monopolul. Prin legea de la 1864 se prescrie ca cârciumarii din sate să fie români; nu sunt. Primăria cheltuiește cinsprezece milioane, dar nici măcar lucrătorii cu mâna nu sunt români. La căile ferate, după dispozițiile contractului de îterprindere, jumătate din funcționari ar trebui să fie români. Nu sunt. Și așa în toate. Capitaluri de sute de milioane se iau an cu an din pungă contribuabililor și nimic, absolut nimic nu li se restituie. Pe când datoria publică s'adaogă cu sute de milioane și acestea se cheltuiesc pentru a plăti servicii străine, „Monitorul” publică în toate zilele vânzări de case de-ale muncitorilor, pentru sume neînsemnate. Efectele sunt? „Românul” recunoaște în fine ceea ce de șase ani [î]i spunem necurmat – recunoaște că ipocrizia și nepăsarea guvernamentală conduce la sărăcia muncitorilor, la mortalitatea lor, la degenerarea lor fizică și morală.

Iată ceea ce-am zis și am repetat de atâția ani de când „Românul” face mereu apologia îmbunătățirilor introduse de partidul liberal. Foia guvernamentală ne dă chiar azi o serie lungă de pretinse îmbunătățiri în favorul negoțului și se laudă cu ele. Fără cuvânt. Prin aceste îmbunătățiri ați făcut ca țara să atârne din ce în ce mai mult de-un negoț străin, dovadă umplerea până la superfluență a orașelor noastre cu negustori din câteșipatru colțurile lumii, cari, introducându-ne până și făina din străinătate, paralizează în germene orice activitate proprie. Fără cultură, fără bani, fără aptitudini, negoțul ne-a prefăcut-copii economici – în concurenți ai națiunilor celor mai înaintate. Meseriașul nostru este silit

de negoțul ce-i introduce similarele străine să concureze cu acestea sau să lucreze cu pagubă. Ş-aşa în toate cele.

Până azi liberalii nu văd că interesele negoțului internațional pe de-o parte, și acele ale educației noastre industriale pe de alta nu sunt identice, ci opuse. Până azi nu s-au convins că nu e permis a confunda, negoțul dinlăuntrul țării, merit a introduce diviziunea muncii după condiții climatice și după repărțirea materiilor brute, cu comerțul internațional, merit din contra, nu a diviza munca, ci a o reduce la un singur soi, la cel mai ingrat din toate.

Și, cu toate acestea, în folosul comerțului internațional Carada contractează o nouă datorie publică de 134 de milioane.

Puțin trebuie ca populațiunile noastre să întreacă în degenerare fizică și morală populațiunile Indiei, supuse guvernului britanic, și pe foștii sclavi negri din statele de sud ale Americii. Și cu toate că mizeria crescândă produsă prin sarcini publice împiedică pe muncitor de-a se hrăni bine, de-a locui bine, de – a-și trimite copiii la școală și-l face să retrogradeze în toate cele, suma deja enormă a datoriilor publice se sporește din nou cu sute de milioane și universalul Carada e trimis să menajeze aceste lucruri, cu cele mai mari foloase private pentru complicii săi din partidul roșu.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro